

JOSEP M. OLIVERAS

JAUME FAIXÓ

A les últimes dècades, però, tot ha canviat de mig a mig. El bisbe no viu al Palau i el Govern militar és molt discret. Molts convents s'han buïdat i han estat enderrocats o reconvertits en edificis d'ús públic. De les casernes gairebé no en queda res. Els militars van de paisà. Però de funcionaris civils a Girona ara n'hi ha més que mai. Girona continua essent capital de província espanyola però a més és una de les ciutats catalanes que centralitzen l'administració autònoma. Voleu un símbol clar de la situació actual? A la Gran Via continua en ple funcionament, en un singular edifici del temps del franquisme, la Delegació d'Hisenda, que recapta i administra els diners provincials. Al carrer de Barcelona s'ha erigit fa pocs anys la seu gironina del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat. Allà es reuneixen i fiscalitzen els cabals autonòmics. Ara coincideixen, doncs, les velles institucions civils i les noves en una apoteosi administrativa sensacional, amb figures tan pintoresques com els consells comarcals, que a Girona també n'hi ha un. A can Comadira, doncs, podran continuar venent banderes de Catalunya i d'Espanya durant molt de temps.

INSTITUCIONS

MIQUEL PAIROLÍ

Institucions.— Una diferència de Girona amb d'altres ciutats mitjanes de Catalunya és el pes que, en els darrers cent cinquanta anys, per no anar més enllà, hi han tingut allò que genèricament podem anomenar «institucions». Les administracions eclesiàstica, militar i civil han donat forma a la geografia física i humana de la ciutat.

Des dels segles obscurs, Girona és ciutat episcopal, la seu d'una extensa regió eclesiàstica. A la ciutat, a més, s'instal·laren ordes religiosos de tota mena, que donaren al nucli antic una densitat conventual aclaparadora. La situació de Girona en el camí de França li ha valgut també una intensa història militar. A Girona, fins fa quatre dies, hi havia guarnicions importants. L'element militar ha posat en el paisatge gironí muralles i casernes, oficials i soldadesca. Des del 1833 Girona ha estat, a més, capital de província, amb tot el que això ha representat de trànsit i instal·lació de funcionaris i de construcció d'edificis destinats a la gestió provincial.

Tota aquesta diversitat administrativa ha estat consubstancial a la història i a la vida de la ciutat i n'ha format part. Eclesiàstics, militars i funcionaris han tingut un pes decisiu a definir el perill urbà i social de Girona. Sense els dos primers braços el paisatge de la Girona vella és purament inimaginable. Militars i funcionaris —no tant els eclesiàstics— eren sovint gent forastera que passava per la ciutat en un moment o altre de la seva carrera i que solia fer-se poc amb els naturals del país. Passaven les persones però perdurava la institució.